Melissa Moretti

Királyi kapcsolat

Szerelmesregény

Melissa Moretti

Királyi kapcsolat

Kiadó: ADAMO BOOKS KFT.

http://adamobooks.com

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2016

ISBN 978-963-387-989-4

Egy nyári napon

Talia arra ébredt, hogy valahol a közelben elhajtott egy szirénázó autó. Rendőr, mentő, tűzoltó..? Nem tudta, nem is tudhatta. Az álom nyúlt utána, akárha egy ragacsos folyadékból próbált volna kikecmeregni. De valahol a házban nagyot dörrent egy ajtó – talán a huzat csapta be – és ez segített rajta is: teljesen felébredt.
Az első pillanatban önkéntelenül is az ablak felé fordította a fejét. Hiszen onnan jött a fény! Még elég korán lehetett, de a reggel már kezdett kiteljesedni. A felkelő nap fénye éppen elérte az ablak tetejét, mindjárt megjelenik a szobában is, a szemközti falon. Talia tekintete most az órára fordult. Hat-huszonkettő. Szóval nem késett el sehonnan. Még vagy nyolc percet lustálkodhat is!
Mégsem merte megtenni, nehogy visszaaludjon. Inkább tétován kezdte magáról lefejteni a könnyű paplant. Kicsit hűvös volt a reggel, így van ez nyár elején, de sebaj! Már ez is felfrissítette, olyan jókedve támadt, hogy szinte dalra fakadt. Dúdolt a zuhany alatt is, aztán míg futtában kirakta a hűtőből, amit kellett, a konyhaasztalra. A kávéfőző hamarosan eresztette a fekete lét, közben fura hangokat hallatott. A sarokban álló, kisképernyős tévében éppen híreket mondtak:
- …A királyi család, ahogyan eddig is, most sem engedte a kamerák elé a fiatal trónörököst, Ramon herceget. Úgy vélik, a külföldön inkognitóban egyetemre járó huszonéves férfit meg kell védeniök esetleges merényletektől. Ám a király és a királyné részt vett a főváros megalapításának nyolcszázhuszonötödik évfordulója alkalmából rendezett ünnepségeken…
Talia csak egy pillantást vetett a képernyőre, de a kávéfőző éppen a leghangosabban sípolt, kénytelen volt kikapcsolni. Amikor visszatért az asztalhoz, a tévében már a közlekedési dolgozók közelgő sztrájkjáról beszéltek. Félszemmel az órát leste, miközben készülődött. Egyre fogytak a még otthon tölthető percei, de nem bánta. Izgalmas órák, napok várják a munkahelyén. Ezen a héten a véleménykutató osztály dolgozói végre nem telefonon nyaggatják a mit sem sejtő mobiltulajdonosokat, hanem kitelepülnek a belváros különböző pontjaira, és személyesen kérdezősködnek majd a véletlenszerűen arra járó emberektől. Talia ezt sokkal izgalmasabbnak tartotta, mint bármi mást, amivel az utóbbi hónapokban a cége foglalkozott.
Kilépett az ajtón… és újra rátört az a régi emlék. Mi is volt az? Valahol egy szép kertben – ma azt mondaná rá, hogy parkban – játszottak. Négyen voltak, vagy öten? Nem fontos. Vidám kacagásuk felverte a környéket. Futottak lélekszakadva egy kis tó körül, amelyen hattyúk úsztak méltóságteljesen, kecses mozdulatokkal. Olyanok voltak a nagy fehér madarak, mintha ezerszer is meggondolnák, mit tegyenek. Megemelték az egyik szárnyukat, hogy alátegyék a fejüket, mint egy puha párnára, de akkor is, mintha előtte még töprengtek volna egy ideig…
Talia most azon csodálkozott, hogy ilyen jól emlékszik a hattyúkra, de a játszótársak arcára már alig-alig. Nem voltak előtte, akárhogyan is próbálta felidézni őket. Az sem ugrott be, hogy mindez ugyan hol is történhetett? Álomszerű volt, elmosódó részletekkel. Lehet, hogy valóban csak álmodta? Egyszer régen elmesélte az anyjának, aki nevetve biztosította őt arról, hogy csak álom volt, mert más nem is lehetett. „Soha nem volt olyan parkunk, nem volt olyan tó. Ha pedig másoké lett volna, akkor te hogyan kerültél oda..?” Pedig a jelenet most is élénken ott volt Talia emlékezetében. Talán csak pár éve lehetett. Mi van, ha az anyja tévedett? El is határozta, hogy hamarosan ismét megkérdezi tőle.

A régi falak hűvösséget leheltek magukból.
Ramon születése óta érezte ezt a hűvöset. Csodálkozott is, hogy mások nem érzik. Vagy, ha mégis, hát hallgatnak róla. Egyszer régen, talán öt vagy hatéves lehetett, amikor valakinek megemlítette, milyen hűvös van a palota falai között. De az illető – egy inas, vagy nevelő? – komolyan válaszolta: „Ez a hőmérséklet éppen megfelelő”. Hogy ezt ki adta parancsba ilyen határozottan, nem derült ki a gyerek számára.
Sok év telt el azóta, de a falak hűvöse nem változott. Odakünn június közepe, idebent meg mintha március lenne. A fiatalember kicsit megborzongott, aztán eszébe jutott, hogy felnőtt már. Nem panaszkodhat olyan szabadon, bárhol és bármikor, mint tizenöt évvel korábban. Vagy pláne régebben.
Ramon nem szeretett visszagondolni a gyermekkorára. Igazából szinte semmire, ami már elmúlt. Néha szerette

azt gondolni magáról, hogy ő a jövő embere, de kimondani nem merte, mert közönséges frázisnak hangzott. Ilyent bárki mondhat, hiszen a jövő majd eljön, most még nem kell, és nem is lehet bizonyítani az állítás igazát.
A folyosón kongtak a léptei. Az apja jutott eszébe. Vajon neki voltak valaha kétségei? Úgy tűnik, nem: ő nagyon jól beállt arra a sínpárra, amelyen haladnia kellett, és azóta is halad. Idestova harminc éve uralkodik. „Uralkodik”? Ramon megeresztett egy keserű mosolyt. Tisztában volt vele, hogy kamerák rögzítik minden lépését. A magánlakosztályában ugyan nincsenek, de ha kijön a közös térbe, mint ez a folyosó is, amely éppenséggel a szülei lakosztályába vezet, már láthatják őt a biztonságiak. Akik állítólag nem régóta voltak, de mióta a fiatalember vissza tud emlékezni, ezek a fekete egyenruhás, komor férfiak itt járkáltak a palotában. Mintha a falakból lépnének ki, a legváratlanabb helyeken és időpontokban bukkannak fel. Pedig állítólag szinte észrevehetetleneknek kellene lenniök.
Ramon most egyet sem látott. De szinte a bőrén érezte, hogy itt vannak valahol, és látják őt. Milyen különös – futott át a fején a kósza gondolat – hogy elvileg mi vagyunk azok, akikre vigyázniok kellene, ehelyett mi érezzük magunkat kényelmetlenül, feszélyezve.
Már nem volt messze a céljától. A palota keleti szárnyában járt, ahol az ősi vár is állt egykoron. Rég lebontották, nem volt rá szükség, a királyság utoljára százhatvan évvel korábban vívott egy rövid és jelentéktelen háborút, azóta hallgattak a fegyverek. A kastély egy földnyelven állt, amely a folyóba nyúlt. Jellegzetes épületének sarkain az őrtornyok már csak jelképesek voltak; az egyikben régi ruhákat raktároztak, két másikban pedig irodákat rendeztek be. Így van ez békeidőben, gondolta a herceg.
Mielőtt elérte volna a lakosztályt, végre embereket pillantott meg. Egy takarító porszívózta a nagy, nehéz függönyöket, amelyek most nem fogták el a bőven ömlő napfényt. Itt már nem is volt olyan hűvös, mint a folyósón. Egy másik inas kis kettőslétrán állva az egyik nyitott ablak üvegét tisztította. A királyi család titkára és egyben bizalmasa, Binader úr várta Ramont a régimódi, kettős, egyszerre nyíló ajtó előtt, amelyre az uralkodócsalád jelképét, az arany hattyút festették. És mivel a kazettás ajtó minden négyzetébe jutott egy hattyú, Ramon közeledve legalább tizenkettőt látott csak az egyik, és tizenkettőt a másik oldalon. Érdekes, ezt eddig nem vette észre, hát most egy másodpercig rácsodálkozott.
- Herceg úr… – Binader alig észrevehetően biccentett. Nem, ez már nem az a meghajlás, amivel még száz évvel ezelőtt is üdvözöltek egy trónörököst e falak között. De Ramonnak ezzel nem volt semmi baja. „Mindenki annyi tiszteletet érdemel, amennyit kiharcol magának” – amikor ezt először említette itt a palotában, apja is, anyja is megütközve néztek rá. Ők a maguk számára a tiszteletet elvárták minden alattvalójuktól, akár rászolgáltak, akár nem. Úgy érezték, már születésük, rangjuk okán is jár nekik. Ramon pedig akkor nem vitatkozott velük.
Binader negyvenhét éves volt és már akkor is a palotában szolgált, amikor Ramonhoz még az elemi iskola tanárai jártak. Bedolgozta magát a király mellé, személyi titkár lett, ügyeket intézett, leveleket fogalmazott, egy idő óta már szinte mindent ő végez az ötvenhat éves uralkodó mellett. De soha semmit nem tesz önhatalmúlag, mindent megtárgyal a királlyal, Georg ezért is kedveli őt. A pozíciója megingathatatlannak látszik, újabban már afféle személyes tanácsadóként tevékenykedik nem csak Georg király, de a felesége, Yera mellett is. Csak Ramon húga, Anna nem hallgat rá, igyekszik a titkárt észre sem venni. Az ellenszenv kölcsönös, bár Binader természetesen semmi jelét sem adja annak, amit érez.
Binader magas volt, kicsit hajlott hátú, koránál idősebbnek látszott, haja elöl már kihullt, hátul viszont egy kicsit hosszabbra engedte, akár a tizenkilencedik századi zeneszerzők. Soha nem látták üres kézzel, mindig volt nála egy mappa, egy irattartó táska, vagy valami más, ami mutathatta, hogy dolga van éppen, nem tétlenkedik, nem ingyenélő! És nem is volt az. A megjelenése sohasem sugallta, hogy kár volt őt ide felvenni, azt sem, hogy lusta alak lenne – éppen ellenkezőleg. Ha Binader megjelent valahol, ott biztosan dolga volt valakivel.
- Jó napot, herceg úr – mondta hangosan, tisztán, érthetően. Ramon a szeme sarkából látta, hogy az ablaktisztító megböki porszívózó társát, hogy vegye észre a herceget. Az pedig hirtelen nem tudta eldönteni: kikapcsolja-e a gépet? Nem zavaró a zaja? De mire eldöntötte volna, az ajtó feltárult, és Ramon belépett.
Binader természetesen előre engedte őt, majd becsukta az ajtót. Odakünn egy biztonsági ember karba tett kézzel, kisterpeszben állt az ajtó elé. Már a tartása is jelezte: „ide most senki sem léphet be”. Az uralkodó család mind a négy tagja odabent van, tehát nincs senki, aki ezt a döntését felülbírálhatná. No, talán a miniszterelnök, de ő ritkán jön a palotába, érkezését pedig minden esetben előre jelzik.
Ramon megállt és szétnézett. Ez afféle félig privát fogadószoba volt: Georg, a király itt szokta fogadni régi

barátait, vagy azokat, akiknek így kívánta jelezni, hogy nem egészen hivatalosan kerülhettek eléje. „Alibi-szoba”, mondta egyszer Anna, aki most egy széken ült – az anyjához jóval közelebb, mint az apjához, ezt Ramon azonnal észrevette.
Anna fehér ruhát viselt. Teljesen köznapi módon öltözött, nem szerette a pompát. Mint a család legfiatalabb tagja, néha úgy érezte, neki kell modernnek lennie, már amennyire ilyesmiről egyáltalán szó lehet a palotában. Ezt leginkább az öltözködésével mutatta ki. Mivel nem rá várt a trón, hát az életét sem kellett féltenie. Általában testőrök nélkül ment ki a városba. Különféle ifjúsági egyesületek kérték fel dísztagnak, néhány helyen elnök is volt. Anna mindössze tizenkilenc éves, sportos, hiszen egy időben evezett és úszott is, mostanában inkább teniszezik és lovagol. A haját rövidre vágatta, kicsit fiús így, és mivel a szüleinek nem tetszik ez a frizura, ez csak újabb ok arra, hogy a lázadó hercegnő így viselje ezután is. Persze, a „lázadásnak” általában vége, amikor Anna visszatér a palotába – az ősi falak között másképpen viselkedik. Odakünn különösen a tini lányok körében népszerű. Most iratkozott be az egyetemre, és Binader már pedzegette, hogy ahányszor a hercegkisasszony kimegy a városba, talán mégis kéne vele testőrt küldeni.
Yera királyné egy fotelban foglalt helyet. Ő nem „leül”, hanem helyet foglal, nem „megy”, hanem vonul, nem egyszerűen bejön valahová, hanem „megjelenik” ott. Régi királyi család sarja. Madridból került ide igen fiatalon, Georg felesége lett, és azóta is példás életet él. Minden módon támogatja a férjét. Ramon tudta, hogy a keresztnevét éppen a spanyol anyja miatt kapta. A fiú sokat vethetett volna anyja szemére, elsősorban azt, hogy nem igazán volt az anyja – a kis herceget dadák és tanítók nevelték, anyai szeretetet csak igen ritkán kapott. Valahol ez lehetett Anna baja is, bár ő még ezt nem tudta ilyen pontosan meghatározni. Csak érezte, hogy nem volt olyan gyermekkora, mint másoknak.
Yera a negyvennyolcadik évében járt. Mivel gyermekkora óta királynénak nevelték, már rég tudott mindent, ami ehhez szükséges, és ebben az országban, feleségként csak csiszolgatta, cizellálta a korán szerzett tudását. Senki nem tudott olyan egyesen menni, olyan ünnepélyesen vonulni, annyi méltóságot sugározni, mint ő. Az arisztokraták évszázados fensőbbségével nézett le az emberekre, és nem kellett kimondani, elég volt mutatnia, hogy aki nem a család tagja, azt „pórnépnek” tartja: Yera királyné nem vett tudomást arról, hogy időközben múltak a századok, voltak forradalmak és vannak demokráciák – ő *királyné* volt, vagyis az a személy, aki mások fölött uralkodik, mert ez eleve így rendeltetett el, vitának helye nincs.
Óvta bőrét a napfénytől, két karja is hófehér volt. Tudott mosolyogni is, de ezzel fukarul bánt. Fekete haja még nem őszült, de már mindenki tudta a palotában, hogy ha mégis őszülni kezd – a természet lázad őfelsége ellen, hogyan merészeli? – akkor majd festeti. És fekete lesz a haja késő öregkoráig, mert úgy akarja. Nem láthatja senki, hogy a természet legyőzné őfelsége akaratát.
Az asszony sötét szeme megpihent Ramon alakján. Csak a fejét mozdította az ajtó felé, úgy vélte, már az is nagy dolog, ha ma kivételesen mind a négyen összegyűltek, hogy megtárgyaljanak egy fontos dolgot. Ramon arcán látta: ő még nem tudja, hogy miről lesz szó. De ez nem baj, most megtudja.
Georg, a király – igazából nem látszott királynak. Messze elmaradt a felesége ezirányú tehetsége és képességei mögött. Persze amikor nyilvánosság előtt kellett megjelennie, akkor az előkelő öltönye, az érdemjelek, a széles nemzetiszínű szalag keresztben a mellén („úgy néz ki a papa, mint egy anyakönyvvezető”, mondta egyszer Anna, de csak súgva, és csak Ramonnak) megtették a kellő hatást. Ebben a kicsi, de nem jelentéktelen országban elég volt megjelennie valahol, hogy a polgárok egy része önfeledt tapsban törjön ki. Büszkék voltak, hogy van királyuk. Maga Georg a lelkesedést természetesnek vette, és bár néhányan fütyültek a megjelenésekor, elfogadta, hogy a királyságnak vannak ellenfelei is. Nem törődött az ellenzőkkel. Ő király volt, ahogyan az apja is uralkodott ebben az országban, ebben a városban, ebben a palotában. Nem talált kivetnivalót abban, ha az elődje nyomdokaiban jár, sőt Yerával egyetértésben ezt valamiféle szent kontinuitásnak fogták fel. A folyamatosság élteti az országot, hitték és vallották, bár Ramon szerint ennek a mondatnak igazán nem volt sok értelme.
Binader minden jelenlévő felé meghajolt – szótlanul. Nem illik elsőként megszólalnia, a király előtt. Georg kis késéssel vette észre a helyzetet. Tekintetét némi érdeklődéssel járatta körbe a jelenlévőkön. Ramon kritikus pillantást vetett vörös arcú, ritkuló szőke hajú apjára. A lelke mélyén nehéz volt elhinnie, hogy tényleg ez az ember nemzette őt. Georg itthon a palotában – hanyagul öltözve, mondhatni „házi használatra”, lezseren – úgy nézett ki, akár egy városi kishivatalnok. Vagy durvább hasonlat szerint egy zöldséges a sarokról. Hiányzott belőle az arisztokratikus finomság, ami Yera királynét olyannyira jellemezte.

- Kedves család! – szólalt meg Georg, valamivel magasabb hangon, mint ahogyan ezt a résztvevők csekély száma és a kamerális hangulat indokolta volna. Yera olyan hideg pillantást vetett rá, hogy rögtön visszavett a hangerőből. Ez most nem egy küldöttség, akiket köszöntenie illik, vagy meg kell köszönnie a látogatást, nem is a képviselők vagy pártelnökök egy csoportja, akik el is várják tőle a rövid, de hatásos üdvözlőbeszédet. – Kedves család... hm… egy fontos dolgot kéne megtárgyalnunk, méghozzá csak a mi szűk körű jelenlétünkben.
Binader úgy állt, mint aki felkészült arra, hogy rögtön kikergetik innen, hiszen ő nem családtag. De mindenki tudta, maga a titkár is, hogy erre nem kerülhet sor. Ő referálja az ügyet, aztán kikérik majd a véleményét is. Márpedig véleménye lehet, sőt van is, el is mondja. Hiszen ő a király legszemélyesebb tanácsadója.
- Ramon hercegről van szó – mondta egyszerűen, de váratlanul a király. A herceg felkapta a fejét. Erről neki nem szóltak előre! Ám észrevette, hogy Anna is ugyanúgy csodálkozik, tehát őt sem értesítették. Yera asszony is megengedett magának egy szemöldök-mozdítást, felfelé, alig egy centiméterre, ami viszont az ő esetében már egészen nagy mozdulatnak számított. Georg kicsit kényelmetlenül érezte magát. Ramon közben szintén leült egy fotelba, Binader maradt csak állva – nincs az a pénz, amiért ő merészelne helyet foglalni a teljes királyi család jelenlétében. Yera szerint ez így van jól. Minden alattvalónak tudnia kell, hol a helye, meddig mehet el. Binader éppen eddig, és nem tovább.
- A herceg helyzete ugyanis változóban van – Georg úgy forgatta a szemét, mint aki kényelmetlen helyzetben van. Yera már régen sejtette, hogy a férje csak reprezentációra alkalmas, de ha személyes dolgokat kell megbeszélnie a hozzá közel állókkal, akkor becsődöl. Már nyitotta a száját, hogy valahogyan segítsen Georgon, ugyanakkor az ügyet is közelebb hozza, amikor Georg kétségbeesett pillantására válaszul a titkár szólalt meg:
- Ramon herceg úr, mint trónörökös, már nem sokáig halogathatja, hogy a nyilvánosság elé lépjen. Az eddigi családi politika azon alapult, hogy a herceg úrról csak régebben készült fényképeket engedtünk közölni. Ami meglehetősen furcsa helyzetet eredményezett, hiszen kamaszkori fotóit adtuk át a médiának, miközben Ramon herceg úr már egy írországi egyetemre járt, természetesen álnéven, ahol még az egyetem rektora sem sejtette az ő igazi kilétét. Amikor a média megkapta az első, tizennyolcadik évében készült fotóit, mint bizonyára mindnyájan emlékeznek, ezek egy vitorlás hajón és egy hegyi kiránduláson készültek, akkor a herceg úr már huszonkét évesen közel járt az egyetem befejezéséhez. Most, majdnem huszonhárom évesen befejezte a tanulmányait, és férfiasabb lett… – Binader itt egy pillanatra abbahagyta, mint aki megijedt a saját szavaitól. Mint aki attól fél, hogy a szavak mögött valaki esetleg másféle jelentést keres, és talál. Hát gyorsan folytatta: – Úgy értem, a külseje megváltozott, különösen azokhoz az utolsó fotókhoz képest. Ha most kilépne az utcára, remélhetőleg kevesen ismernék fel benne a királyi herceget... a trónörököst.
Ez csak a felvezetés volt, érezték mindnyájan. Binader megnedvesítette az ajkát. Kis bátorságot gyűjtött, és belevágott:
- Felmerült az a lehetőség, hogy most nyilvánosan bemutassuk a herceg urat a médiának, és azon keresztül az ország nyilvánosságának, a népnek. Hiszen sokáig már úgysem lehet ezt halogatni. Más vélekedések szerint viszont éppen egy ilyen lépés sarkallna bizonyos... hm… a királyság intézményével mint államformával nem szimpatizáló embereket, hogy… őket idézem: ezt az egész „cirkuszt” a királyi házzal itt kellene megszakítani, abbahagyatni. Minden bizonnyal lesz egy kemény lobbi, amely a médiában azt sugallja majd, hogy tegyük le a trónról Georg királyt, az udvart eresszük szélnek, a királyság fenntartására fordított pénzt használjuk valamilyen okosabb célra – ezt ők mondanák így! – és hát Ramon herceg úr is keressen magának munkahelyet…
Egyszuszra mondta mindezt, a végén már alig volt levegője, annyira hamar szeretett volna a mondat végére érni. Most csönd lett. Yera királyné felvetette a fejét. Nem nézett senkire, szándékosan, mert nem egyiküknek – mindenkinek szánta a mondanivalóját:
- Ez lehetetlen! A királyságok nem így szoktak megszűnni.
- Jobb lenne egy forradalom? – kérdezte Anna, a hangja bántóan élesre sikeredett – Anyám, az lenne a jobb változat, ha a fellázadt tömeg berontana a palotába, előbb kirabolnák, aztán felgyújtanák, bennünket pedig valahol felakasztanának?
- Ez túlzás – próbálta csillapítani az apja – Ez nem jellemző a mi népünkre! Utoljára több mint ötszáz évvel ezelőtt lázadtak fel a parasztok.
„Akkor könyörtelenül le is számoltak velük!”, jutott a herceg eszébe, de még nem szólt. Valami azt súgta neki, Binader tarsolyában is vannak érvek, javaslatok, és ha a vita elcsitul, akkor még ő is hozzászólhat. Elvégre éppen

az ő sorsáról van szó!
Amikor csönd lett, Binader, most már jelentős levegőtartalékkal a tüdejében, folytatta:
- A királyság intézményének ellenzői folyamatosan támadják az udvart, ezt teszik mindig. Tehát velük nem kell különösebben törődni. Összpontosítsunk inkább azokra, akik rokonszenveznek a királysággal. Ezek még most is jóval többen vannak a felmérések szerint, tehát mondhatnám úgy is, hogy igyekezzünk az ő kedvükben járni. Olyan megoldást kell találnunk, amely ezeket a tömegeket kielégíti, nekik tetszik, ugyanakkor az ellenzőkben sem ébreszt vad haragot.
- Mi ébresztene, hogy is mondta, „vad haragot”? – kérdezte Yera. Most is mintha harminc méter magasról szólt volna le az egyszerű halandókhoz, miközben a feje egy magasságban volt a többiekével.
- Ha mondjuk Ramon herceg úrnak az eddigit jóval meghaladó apanázst utaltatnánk ki. Ha eddig a tanulmányaira és a nem olcsó írországi életre kapott havi négyezer eurót, mostantól pedig kihirdetnénk, hogy nyolc vagy tízezer eurót fog kapni.
„Jó lenne”, futott át a herceg fején, de persze óvakodott kimondani. Anna az összeg említésekor felkapta a fejét. Ramon négyezret kapott eddig is? Akkor ő miért csak háromezret? A tekintete előbb anyjára villant, hiszen tudta, hogy az igazi döntéseket úgysem az apja hozza. Yera úgy tett, mintha nem látná ezt, gyorsan másról kezdett beszélni, szavait a titkárhoz intézte:
- Nem hiszem, hogy ilyesmin múlik a dolog. Ezek az összegek amúgy sem nyilvánosak, az országgyűlés évről évre kijelöl a költségvetésben egy fix összeget úgymond „a királyi udvartartás költségeire”, ezen belül nem szokták részletezni.
Georg arcán látszott, hogy valamin töpreng. De még várt, mert hiszen az előterjesztésnek nem volt vége. Binader is erre gondolt, nem válaszolt a királynénak, hiszen nem is kérdezett semmit. Ismét a király frissen borotvált arcára függesztette a szemét. Úgy nézte Georg őszülő haját, meg a két halántékáról lefelé induló, majd hirtelen eltűnő barkóit, mintha csodálná. A kék szem megnyugtatóan nézett vissza a titkárra. Binader az évek során kidolgozott egy nézés-módot, amit csak itt és ilyenkor alkalmazott. Úgy tett, mintha egyszerre nézné az egész családot, de közben a szeme átrebbent egyikről a másikra, mégis változatlanul figyelte őket. Aki visszanézett rá, ha csak egy másodpercre is, annak a tekintetébe belekapaszkodott, hadd higgye, hogy most egyenesen hozzá szól.
- Önöknek, a királyi családnak a helyén kell maradnia, szerencsére a többségnek ez az akarata, aztán van még vagy egyharmada a lakosságnak, amely számára a kérdés közömbös, tehát nem fog az utcára vonulva tüntetni a királyság ellen. Marad hát minden a régiben, viszont a herceg úr ügyét meg kell oldanunk.
- Mit javasol? – kérdezte Georg.
- Lassan kéne adagolni a híreket. Vannak kapcsolataink több hírügynökséggel, amelyek mindig szívesen fogadják az udvarból érkező, a legfelsőbb hely által is megerősített híreket. Ezekben az a jó, mármint a média számára, hogy ha apránként csöpögtetve is, de kapnak valós híreket a családtól, a családról. Nem kell feltételezésekre, pletykákra alapozniok. Nem süllyednek le a bulvár színvonalára, ha ilyen híreket közölnek rólunk… Már bocsánat, természetesen úgy értem, hogy a királyi családról.
Yera csak intett türelmetlenül: tovább! Binader már nem habozott:
- Javaslatom tehát, hogy mutassuk meg a herceg urat a nyilvánosságnak, de ezt nem szabad elsietnünk. Jöjjenek előbb fotók, időben egyre közelebbiek a jelen helyzethez, az időhöz, amelyben élünk. A világ így néhány hónap alatt megismerheti Ramon herceg mostani külsejét, és megtudhatja azt az információt is, hogy lám, elvégezte az egyetemet. Bármikor készen áll arra, hogy átvegye a trónt, ha… ha a szükség úgy hozná.
- Az én trónomat? – kérdezte Georg olyan arccal, mint aki nem biztos benne, hogy azt hallotta, amit hallott. Yera ránézett, alig észrevehetően megrázta a fejét, és a férfi elhallgatott. Binader már nem volt olyan elfogódott, mint negyedórával korábban, egészen magabiztosan magyarázta:
- Az ország lakóinak egy része úgy tekint a királyi házra, mint egy szolid, megbízható intézményre. Amely idestova nyolcszáz éve vezeti őket. Tehát a királynak mindig az élen kell állnia, történjen bármi. Ha netán a királyt egy betegség döntené le a lábáról, vagy merénylet követnének el ellene, netán baleset áldozata lenne, a herceg úr akár azonnal átvehesse a volánt, hogy autós hasonlattal éljek.
Georg még mindig nem volt kibékülve azzal, hogy itt az ő esetleges „akadályoztatása” vagy végleges eltávozása került szóba. Persze a tudata mélyén felfogta, hogy valóságos lehetőségekről beszélnek, de berzenkedett. Ám most már inkább hallgatott.

- A finom fotó-adagolással párhuzamosan egyre több hírt eresztünk ki a palotából, ezek mindegyike a herceg úrral lesz kapcsolatos. Így aztán akarva-akaratlanul is mind többet fognak nemcsak írni, de beszélni is a herceg úrról. Pár hónappal később már tévés forgatócsoportot is beengedünk az udvarba, természetesen igen szoros pórázzal, rövid időre, és csak kijelölt helyre. Ott néha együtt láthatják majd a családot, természetesen ott lesz Anna hercegnő is. Az egyszerű alattval… polgároknak azt kell látniok, hogy a királyi család, bár a származása okán nagyon is különbözik tőlük, látszólag éppen úgy él, mint bármelyik középosztálybeli, négytagú család: apa, anya, két gyerek.
- És meddig tart majd ez a színjáték? – kérdezte Anna keresetlen hangon. Yera figyelmeztető pillantást vetett a lányára, látszott, hogy szívesen megfegyelmezné. De hát a titkár előtt nem rombolhatják egymás tekintélyét.
- Számításaim szerint elég lesz rá három hónap. Addigra megszaporodnak a tudósítások és a hírek a királyi udvarból, a herceg úr arca mindenki számára ismerőssé válik. Akkor jön a második felvonás: engedünk a meghívásoknak. Mert hiszen meghívók ma is érkeznek a palotába. Nem múlik el nap anélkül, hogy önök közül valakinek ne írnának kisvárosokból, sőt falvakból is.
- Ezek valahogy nem jutnak el hozzám – zsörtölődött Georg, talán még örült is egy kicsit, hogy valamire panaszkodhat végre. Yera csak a szemöldökét vonta fel ismét, amúgy az asszony mozdulatlan maradt.
- Természetesen megkímélem önöket attól, hogy nap mint nap ezekkel vesződjenek – Binader nagyon diplomatikus volt – Mivel egy régebbi egyezségünk, vagy fogalmazzunk úgy: az önök utasítása felhatalmaz arra, hogy az egyszerű, közönséges, unalmas és jelentéktelen meghívások ügyeit magam intézzem, azt hiszem, sikerrel verem vissza ezt az ostromot.
Ramon most már nem hallgatott tovább:
- Nem kéne mégis inkább egyfajta nyitás felé tolódnunk? – kérdezte, és Anna szemében megértést, sőt támogatást látott megcsillanni. A szülei arca mozdulatlan maradt. Ramon sejtette, hogy ezt a csörtét is ráhagyják Binaderre. A titkár fáradhatatlanul válaszolt is:
- Herceg úr, nagyon furcsán venné ki magát, ha egy Georg királynak címzett meghívóra őfelsége válaszolna, saját kezűleg. Sokak szemében ez degradálná a királyi… tekintélyt. Ezért tehát én válaszolok.
- De így őfelsége nem is szerez tudomást arról, hogy meghívták ide vagy oda – vetette közbe Anna. Volt valami a hangjában, amit csak Ramon vett észre. Anna mindig is szeretett „köpeny alatt tenni-venni”, ahogyan a közmondás szól. Mások előtt titokban, és ez aligha változott nála, mióta éppen kinőtt a gyermekkorból.
Binader nyugalma megingathatatlannak bizonyult. Teljes tisztelettel nézett a fiatal hercegnőre, ám nézeteit sziklaszilárdan hirdette:
- Nem terhelhetjük őfelségéket azzal, hogy naponta egy órán keresztül meghívókat olvassanak, majd saját kézzel megírják a lemondó válaszokat. Vagy egy gépírónő írja le az elutasításokat, és őfelségék eme leveleket aztán a kézjegyükkel lássák el… Fölösleges energiaveszteség lenne részükről. Nekem naponta majdnem két órámba kerül átnézni mindent, ráírni egy jelet, legtöbbször persze egy áthúzott nullát, ami azt jelenti: NEM. A titkárnő egész délután írja az elutasító, ámde roppant udvarias válaszokat, aztán késő délután aláírok egyszerre harminc-negyven levelet, vagy többet.
- Soha nem fogadunk el semmilyen meghívást? – ezt is Anna kérdezte elkerekedő szemmel, közben mocorgott benne egy kis lázadás. Binader gyerekkorától ismerte a hercegnőt, hát megelőzte a várható oldalvágást:
- Igen, az önnek szóló, postán érkező meghívások kilencvenkilenc százalékát elutasítjuk. El tudja képzelni, hercegnő, hogy ha önt meghívja Wahlwer megye legtávolabbi falvának egyik gazdája a fia esküvőjére, akkor ön felkerekedik, elutazik abba a faluba, ahhoz a gazdához, aztán ott dáridózik fél éjszaka? Részeg parasztok között ropja a táncot, majd másnap hajnalban elindul Hazafelé? Elvesztett két napot az életéből… a semmiért?
Annának sem kellett több, a titkár savószínű, mélabús szemébe nézett és felcsattant:
- Talán mégis nekem kéne eldöntenem, hová megyek el, mikor és miért! Tavaly érettségiztem, nagykorú vagyok!
Georg segíteni akart a titkárnak:
- Kedvesem, ez nem ilyen egyszerű. Te nem csak egy tizenkilenc éves lány vagy, egy önálló ember, hanem a királyi család tagja is. Míg a külvilág azt hiszi, ez sok kiváltsággal jár együtt, a valóságban ez az állapot számos korlátot tart elénk.
Ramon számára ismerősen hangzottak ezek a szavak. Georg mintha egy betanult szöveget mondana. És tényleg, beugrott neki. Négy éve, mielőtt elindult Írországba, az egyetemre, apja neki is pont ezt mondta…

Binader visszavette a szót, persze tiszteletteljes módon, ahogyan szokta:
- Hercegnő, kérem, őfelségének igaza van. Úgy sejtem, ha lenne rá lehetősége, elmenne egy ilyen esküvőre, de csak egyetlen egyszer, aztán soha többé. Úgy vélem, a kellemetlen tapasztalatokat nem kell megismételni, de talán jobb egyszer sem átélni.
Majd Yera királynéra nézve folytatta:
- Hasonló meghívók jönnek őfelségéének is. A királyt hívják lövészegyletekhez, vadásztársaságokhoz, különféle szakmai társaságok éves üléseire. A királynőt nőegyletek szeretnék ott látni, de bizony még amatőr színtársulatok is küldenek meghívókat minden egyes bemutató előadásukra, festők a kiállításaik megnyitására, múzeumok, különféle gasztronómiai rendezvények, jótékonysági társulatok, borlovagok, vállalatok az éves összejöveteleikre. Tudósok találmányaik bemutatására, mozivállalatok minden új filmük premierjére, színészek a színházukba, tudósok az akadémiai székfoglaló beszédjükre, kultúrházak író-olvasó találkozókra… Néha az az érzésem, hogy ez már-már afféle protokollá lett, sokan hiszik, hogy kötelező meghívót küldeni a palotába is, főleg itt a fővárosban, de persze már maguk sem hiszik, hogy valaha is megjelenik ott valaki a királyi családból.
- Hát persze, hogy nem, hiszen minden meghívást elutasítanak – pörölt Anna. Ramon rábólintott. De a titkárt ez sem hozta ki a sodrából:
- Válaszom több részből fog állni, hercegnő. Az első: ha minden meghívást elfogadnánk, akkor a királyi család mind a négy tagja minden áldott nap reggeltől estig úton lehetne, és így sem jutna el mindenhová. Másodszor: ez alapvető biztonsági kérdéseket vetne fel, amelyeket a testőrség nem tudna megoldani. Harmadszor: ha egyetlen meghívóval bárki bármilyen rendezvényre odacitálhatná őfelségéét, azaz önöket, akkor ez hónapok alatt totálisan degradálná, devalválná a királyság intézményét, és olyan eróziónak tenné ki az uralkodócsalád tekintélyét, mint semmi más a világon. Negyedszer: ez az életmód szükségtelen „bratyizást” valósítana meg, hisz képzeljék el: ha bárki bármikor szinte „megrendelheti” magának az uralkodócsalád valamelyik tagját a maga által szervezett eseményre, legyen az házi mulatság, ötéves kisfia születésnapi zsúrja, utcabál, vagy kisvárosi tekebajnokság, netán sörivó verseny, vagy autós rali, akkor hová süllyedne ez az egész? Minden polgár azt hihetné, hogy legközelebb, ha ismét összefutnak valahol, már megveregetheti őfelsége vállát, vagy letegezheti a herceget, netán randizhat a hercegnővel, vagy divat-tanácsokat adhat a királynénak!
Yera beleborzongott ebbe a lehetőségbe. „Bratyizás..?” Már a szó is undort ébresztett benne. Georg is nyugtalanul nyújtogatta a nyakát: hogy az ő vállát veregessék az egyszerű alattvalók? Binader ismét sorban az arcukba nézett, talán azt leste, milyen hatást váltottak ki a szavai? De az utolsó érve még ott volt a tarsolyában:
- És ötödször: micsoda fegyvert adnánk ezzel a királyságot eleve ellenzők kezébe! Ők azok, akik megátalkodottan állítják, hogy nincs szükség királyságra, és ami ezzel együtt jár: önökre sem. Ha hónapokon keresztül azt látná az ország, elsősorban persze a bulvársajtó meg az ugyanolyan tévécsatornák riporterei, akik persze egész nap itt táboroznának a palota előtt, és követnék önöket, bárhová is mennek, hogy a királyi család most bulikon, tivornyákon vesz részt, sárban futó versenyek mocskos győzteseivel fog kezet, idióta díjakat adnak át félőrült különcöknek. Holott eddig elzárkózott a nyilvánosságtól, csak ünnepi, állami alkalmak idején jelent meg a nép előtt, mindig a helyzet komolyságához illően. Azt mondanák: „Ha ennyire leereszkednek a nép közé, minek tartjuk el őket évente sok tízmillió euróból? Menjenek dolgozni ők is, mint mások, a palotából pedig legyen múzeum, úgyis oda való az egész bagázs!”
Ez volt az a perc, amikor a titkár már alig uralkodott magán. Látszott, hogy nagyon elragadtatta magát. Iszonyatosan felháborodott a még ki sem mondott érvek hallatán. Binader már ide kötötte az életét, számára a királyság és a királyi család volt minden, amiért érdemes élni. És tényleg ezzel, ebből és ezért élt.
Ezt mindnyájan értették. Tudták régóta, csak most az érzések demonstrálása kicsit zavarta őket. Ugyanakkor főleg az öregek érezték, hogy igaza van a titkárnak. Ramon és Anna egyetértő pillantásokat váltottak. Majdnem sikerült meggyőzni őket is. Anna nem állhatta meg, hogy most tovább hallgasson:
- Szerencsére vannak más utak és módok is, hogy eljussanak hozzám a meghívások. Például az internet.
Yera szigorúan nézett a lányára:
- Ezzel csak nem azt akarod mondani, hogy… – elhallgatott, szörnyülködés látszott a szemében. Anna merészen visszanézett rá:
- Ugye, mama, nem képzelted, hogy én más leszek, mint a mai tizenkilenc, húszéves lányok? Nekem is kell valami az életből. Tudom, nem járhatok el ismeretlen emberek bulijaira, ahol hajnalig innék és netán kábszereznék.

Elismerem, hogy ezt okkal tiltottátok mindig, ez jogos volt és okos dolog. De nem ülhetek folyton a palotában. És bizony rajta vagyok a... különféle oldalakon… – segélykérőn pillantott Ramonra, aki kimondta helyette a közösségi oldalak nevét, majd, hogy segítsen húgának, hozzátette:
- Én is fenn vagyok ezeken, beszélgetek másokkal. Sok régi diáktársammal is. De ők nem tudják, ki vagyok.
- Az én virtuális partnereim sem tudják, ki vagyok – rázta fejét Anna. – Találtam egy fotót egy régi újságban, ma már ismeretlen tizenhét év körüli lányt ábrázol, lehet, nem is a mi országunkból való volt. Azt tettem fel az oldalamra.
Georg a titkárra sandított:
- Nem veszélyes ez?
- Ha betartanak bizonyos szabályokat, akkor nem – nyugtatta meg Binader. Yera a kellemetlen kis közjátékok után igyekezett visszaterelni a beszélgetést az eredeti témához:
- Kérem titkár úr, folytassa a terve ismertetését.
Binader nem is habozott.
- Tehát mintegy három-négyhónapos ilyenfajta cselekvéssorozat után a herceg úr tovább léphetne, természetesen a mi útmutatásainkat követve. Gondosan kiszemelt rendezvényekre elmehetne. Ezek nem csak kulturális események lennének, hanem gyárlátogatások, a dokkban új hajó vízrebocsátása, bánya-avatás, ilyesmik. Azt kell sugallnunk a médián és rajta keresztül az ország lakosságának, hogy Ramon herceg úr érdeklődik a kultúra, az ipar, a szolgáltatások és egyáltalán, az élet számos megnyilvánulása iránt, aminthogy ez bizonyára így van a valóságban is – tett egy nagyon apró kis meghajlást Ramon felé, odapillantott, de már el is kapta a tekintetét. A *bizonyára* szót a herceg kicsit sértőnek érezte, de egyelőre érzelmektől mentesen várta a folytatást.
- A herceg úr imázsát fel kell építenünk, és ez gondos tervezést igényel. Ebben a munkában őfelségéken kívül szakemberek bevonását is tervezzük.
- Nem lehetnék olyan, amilyen vagyok? – kérdezte Ramon. Binader egy pillanatra megfeledkezett magáról, és kicsit gunyorosan visszakérdezett:
- Miért, hát milyen ön, herceg úr?
És Ramon kénytelen volt elismerni, amire Binader is célzott: még nincs kialakult egyénisége, vagy ha van is, az még nem egészen kész. Tulajdonképpen ő maga sem tudta, milyen ember. De ez újabb ötletet szült benne. Veleszületett makacssága, amelynek jeleit olykor látta Annánál is, kimondatta vele:
- Ha nincs kiforrott egyéniségem, akkor előbb talán azt kéne megszereznem. Méghozzá úgy, hogy kimegyek a nép közé. Keresek munkát, legalább pár hónapig kijárok dolgozni, ugye nem kell mondanom, hogy természetesen inkognitóban teszem. Elvégre gyerekkoromban a palotában tanultam, még az érettségi bizottság is idejött, akik előtt vizsgáztam, aztán mentem Írországba… Tehát valójában nem ismerem, milyen itt az élet. A saját hazámban! Gondolom, nem ártana megismernem.
Binader úgy érezte, ha ezt elfogadják, az ő terve abban a pillanatban megsemmisül. És akadt, aki ezt ott rögtön és helyben ki is mondta, nem titkolt elégedettséggel: Anna.
- Ez nagyon jó terv, Ramon! Jobb, mint amivel a titkár úr előállt. Hogy a közvélemény megtudja, ki vagy és milyen vagy, azzal ráérünk még. Most tényleg fontos, hogy megismerd a várost és a lakóit. Tiszta szerencse, hogy nem tudják, hogyan nézel ki. Ha egy kis bajuszt növesztesz, vagy szakállt, már egy hét múlva is kimehetsz. A palota mögött a Christensen utca sarkán van egy taxis droszt.
Yera és Georg összenéztek. Amit eddig csak gyanítottak, az most bizonyossá lett számukra: Anna tehát időnként ellenőrzés nélkül kiszökik a palotából? Ki tudja, merre jár? És ezt a személyzet miért nem jelenti? Yerában forrt az indulat, és Georg is mondott volna pár feddő szót – de erre most nem kerülhetett sor. Éppen a titkár jelenléte miatt, akit viszont most nem vigasztalt, hogy afféle villámhárító szerepet játszik. Őt valósággal letaglózta javaslatának elvetése, mert már így érezte. Georgra nézett segélykérően, de helyette a királyné hideg tekintete vetült rá:
- Megfontolandó a javaslata, titkár úr. Gondolkozunk rajta. De azt sem vetjük el, amit a fiunk javasolt.
Binader számára a szavak nem azt jelentették, amit jelenteniök kellett volna. A férfi már érezte, hogy Ramon herceg néhány mondatával egyszerűen és hatásosan kiütötte az ő tervét. Pedig mennyit dolgozott rajta!